

Въ цѣль Сливенъ нѣмаше такова палаво момче като Димитъръ — синътъ на Никола Кебеджията, почитанъ и уважаванъ търговецъ. Не само въ неговата махала Клуцохоръ, ами изъ цѣлия градъ му се носѣше славата на палавникъ и размирникъ. Ако нѣкога станѣше нѣкъде пакостъ, всички питаха най-напредъ, билъ ли е тамъ Димитъръ хаджи Николовъ. И едва когато се кажеше, че не е билъ, търсѣха другъ виновникъ.

А и пакоститѣ му винаги биваха странни. Той, напримѣръ, никога не закачаше българчетата. Напротивъ, бѣше имъ станалъ нѣщо като главатаръ и съ тѣхъ преследваше турчетата, които се чувствуваха господарски синове и винаги търсѣха поводъ да покажатъ това.

Колко грижи създаваше Димитъръ на родителитѣ си, единъ Богъ знае! Не помагаша нито наказания, нито съвети, нито майчини сълзи!

Когато баща му го питаше, защо е ударилъ нѣкое турче, той отговаряше:

— Навѣрно е подкачило я мене, я нѣкое наше момче. Безъ вина не съмъ го билъ!

Но следъ всѣки такъвъ разговоръ, Димитъръ ставаше мраченъ и натрошенъ, гледаше изподъ вежди и, ако видѣше нѣкъде фесъ, рѣмжеше подъ носъ, като сърдито мече.

А още нѣмаше пълни десетъ години.

— — —

Този день Димитъръ бѣше решилъ да бжде примѣренъ, защото вечеръта баща му му бѣше казалъ най-тежката приказка, която може да се каже на едно момче:

— Поради твоитѣ лудини и плавини, майка ти ще ослѣпѣе отъ плачъ! Засрами се!

Той наистина се почувствува засраменъ и като излѣзе днесъ изъ къщи, обеща самъ предъ себе си да бжде примѣренъ и кротъкъ.